

LAUREN KATE

Lacrima



editura rao

în *Cartea iubirii*). Dar, mai târziu în seria cărților, granița dintre lumi devine neclară. Abia aștept să scriu scenele în care lumile se ciocnesc.

Care e cel mai bun sfat pe care poți să-l dai celor care aspiră să devină scriitori?

Citiți – dar deja știți asta. Nu respingeți niciodată ideile. Oferiți-le timp și spațiu pentru a se putea transforma în povești. Trăiți mânați de curiozitate, puneți întrebări, înțelegeți faptul că scriitorilor până și plictiseala li se poate părea fascinantă. Nu renunțați la misterul vostru. Împrieteniți-vă cu alții care scriu. Păstrați-i pe cei buni. Terminați-vă poveștile. Terminați-vă poveștile. Terminați-vă poveștile.

CUPRINS

Prolog. Preistorie	9
1. Eureka	18
2. Obiecte în mișcare.....	34
3. Evacuarea.....	45
4. Ridicarea	50
5. Cursa	64
6. Adăpostul	76
7. Reuniunea	90
8. Moștenirea.....	102
9. Băiatul de nicăieri	115
10. Apă și putere	128
11. Epava.....	143
12. Neptune's	156
13. Madame Blavatsky.....	164
14. Umbra	176

15. Nota albastră	183
16. Rebelul	195
17. Atingând suprafața	206
18. Întuneric difuz	218
19. Nori de furtună	235
20. Niciodată	244
21. Colacul de salvare	261
22. Ipoteza	276
23. Piatra tunetului	285
24. Disparația	295
25. Pierdut în larg	307
26. Adăpostul	326
27. Vizitatorul	337
28. Șirul Lacrimilor Selenei	349
29. Plecarea	364
30. Originarii	377
31. Lacrima	387
Epilog. Brooks	399
Un interviu cu Lauren Kate	403

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Diderot	<i>Nepotul lui Rameau</i>
Johann Wolfgang Goethe	<i>Opere alese (vol. 15) ♦ Poezii (vol. 1)</i>

CLASICI CONTEMPORANI

Anita Albus	<i>Paradis și paradox</i>
James Agee	<i>Un deces în familie</i>
William Blake	<i>Cântece ale inocenței</i>
Charles Bukowski	<i>Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri</i>
Georges Bataille	<i>Literatura și răul</i>
Albert Camus	<i>Carnete ♦ Teatru</i>
Albert Camus & René Char	<i>Correspondență 1946-1959</i>
Miguel Delibes	<i>Ereticul</i>
William Faulkner	<i>Căminul ♦ Orașul ♦ Casa cu coloare ♦ Steaguri în iardână ♦ Sanctuar ♦ Sartoris ♦ Nuclele regăsite ♦ Neînfrântii ♦ Povestiri inedite ♦ Reținem pentru o călugăriță ♦ Iscodă în iardână ♦ Hoțomanii ♦ O parabolă ♦ Pe patul de moarte</i>
Michel Foucault	<i>Cuantele și lucrurile</i>
Andre Gide	<i>Amintiri de la curtea cu juri</i>
Witold Gombrowicz	<i>Fedydurke ♦ Trans-Atlantic ♦ Pornografie ♦ Cosmos ♦ Bakakai ♦ Jurnal (vol. 1, vol. 2) ♦ Teatru</i>
John O'Hara	<i>Butterfield 8 ♦ Întâlnire în Samarra</i>
Hermann Hesse	<i>Knulp, Demian ♦ Narcis și Gură-de-Aur ♦ Cea mai frumoasă povestiri (2 vol.)</i>
John Irving	<i>Lumea văzută de Garp ♦ Până te voi găsi ♦ Văduvă pentru un an</i>
James Joyce	<i>Stephen Eroul</i>
Ilf și Petrov	<i>Vișelul de aur ♦ Douăsprezece scame</i>
Franz Kafka	<i>Correspondență (vol. I) ♦ Correspondență (vol. II) ♦ Correspondență (vol. III)</i>
Claudio Magris	<i>La voia întâmplării Călătorie nesfârșită</i>
André Malraux	<i>Cuceritorii. Calea regală ♦ Speranța ♦ Muzeul imaginar ♦ Carnet din URSS 1934</i>
Thomas Mann	<i>Alteia regală ♦ Povestiri ♦ Lotte la Weimar ♦ Casa Buddenbrook</i>
Gabriel García Márquez	<i>Vișelul ♦ Ceas rău ♦ Ochii de câine albastru ♦ N-am venit să țin un discurs</i>
Marcel Proust	<i>Essaie ♦ Carnete</i>
Antoine de Saint-Exupéry	<i>Scrisori către o necunoscută</i>
Ernesto Sabato	<i>Essaie (vol. 1) ♦ Essaie (vol. 2)</i>
William Saroyan	<i>Comedia umană ♦ Nebunie în familie ♦ Aventurile lui Wesley Jackson</i>
Claude Simon	<i>Drumul Flandrei ♦ Georgicele</i>
John Steinbeck	<i>Pășunile Raiului ♦ Cartierul Tortilla ♦ Noaptea fără lună ♦ Perla ♦ Jurnal rusesc ♦ Joia dulce ♦ Călătorii cu Charley</i>
Stefan Zweig	<i>Suflete zburdate ♦ Amoc. Obsedatul</i>

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian	<i>Noaptea bastarzilor ♦ Numele și umbra</i>
Răzvan Ioan Boanchiș	<i>De parte de Eritreea</i>
Augustin Buzura	<i>Absenți ♦ Reținem pentru nebuni și bestii ♦ Refugii ♦ Nici vii, nici morți ♦ Drumul cenușii ♦ Vocile nopții</i>
Eugen Ovidiu Chirovici	<i>Suflete la preț redus ♦ La Brașca Leșinată ♦ Labyrinth.com ♦ A doua moarte ♦ Voodoo ♦ Pulbere neagră ♦ Hoodoo Creek ♦ Cine a ucis-o pe Nora Jones ♦ Misterele istoriei ♦ O amintire de la Paris ♦ Puterea ♦ Sanitarium</i>
Cristian Ciocan	<i>Diplomația publică</i>
Vanessa D. Mariș	<i>Imagini de Fado</i>
Ștefan Mitroi	<i>Biblia pentru fermici ♦ Guantanamo ♦ Jocuri de nenoroc ♦ Băicul de argint</i>



PROLOG

PREISTORIE

Așadar, asta era:

Un apus sumbru de chihlimbar. Umiditatea plutea pe cerul leneș. O mașină singuratică traversa cu viteză podul Seven Mile¹, îndreptându-se către un zbor pe care nu avea să-l prindă. Valuri sălbatice se ridicau în apa de la est de coasta Keys, transformându-se într-un monstru care, la știrile de seară, urma să-i uimească pe oceanografi. La baza podului, traficul era oprit de niște bărbați care păreau a lucra în construcții și care înscenau un blocaj temporar.

Și el: băiatul în barca de pescuit furată, la o distanță de aproape nouăzeci de metri, în partea de vest a podului. Ancora era coborâtă. Urmărea cu privirea ultima mașină care era lăsată să treacă. Stătea acolo de o oră și mai avea la dispoziție doar câteva momente pentru a veghea – nu, pentru a *supraveghea* tragedia care urma să se petreacă, pentru a se asigura că, de această dată, totul avea să meargă cum nu se poate mai bine.

¹ Pod faimos din Florida Keys (n.tr.)

Bărbații care se dădeau drept constructori își spuneau Originarii. Și băiatul din barcă era tot un Originar, cel mai tânăr din familia sa. Mașina de pe pod era un automobil marca Chrysler K, din 1988, de culoarea șampaniei, cu două sute de mii de kilometri la bord, a cărui oglindă retrovizoare era lipită cu bandă adezivă. Cea care conducea mașina era de profesie arheolog și mamă. Pasagerul era fiica ei, o fată de șaptesprezece ani din New Iberia, Louisiana, elementul principal al planurilor Originarilor. Mama și fiica aveau să moară în numai câteva minute... Asta dacă băiatul nu dădea totul peste cap.

Numele lui era Ander. Transpira.

Era îndrăgostit de fata din mașină. Deci, acum, aici, în căldura blândă a unei primăveri târzii din Florida, unde bătlanii albaștri urmăreau egretele albe pe cerul negru de opal, și în liniștea apei care îl înconjura, băiatul trebuia să aleagă: fie își îndeplinea obligațiile față de familia sa, fie...

Nu.

Alegerea era mult mai simplă:

Ori salva lumea, ori salva fata.

Mașina trecu de prima bornă kilometrică dintre cele șapte ale lungului pod spre orașul Marathon, din centrul arhipelagului Florida Keys¹. Valul Originarilor urmărea să lovească la a patra bornă, dincolo de jumătatea podului. O ușoară scădere a temperaturii, viteza vântului sau textura fundului mării puteau să modifice dinamica valului. Originarii trebuiau să fie pregătiți pentru orice situație. Ce puteau ei să facă: să creeze un val din apa oceanului

¹ Arhipelag de corali din statul Florida, situat în extremitatea sudică a peninsulei cu același nume (n.tr.)

folosind respirația antediluviană și apoi să plaseze bestia într-o locație precisă, asemenea unui ac pe un disc de patefon, dând frâu liber muzicii infernale. Puteau chiar să scape basma curată. Nimeni nu putea acuza pe cineva de o crimă despre a cărei existență habar nu avea.

Crearea valurilor era un element al puterii cultivate a Originarilor, Zefirul. Nu era un control asupra apei, ci mai degrabă o abilitate de a manipula vântul care se abătea cu o forță puternică asupra oceanului. Ander fusese crescut să venereze Zefirul ca pe o divinitate, deși originile acestuia erau tulburi: se născuse într-un timp și într-un loc despre care Originarii mai în vârstă nu mai vorbeau.

Luni de zile discutaseră doar despre faptul că erau siguri că un vânt potrivit, pe sub o apă la fel de potrivită, avea să fie suficient încât să ucidă fata potrivită.

Limita de viteză era de treizeci și cinci de kilometri. Automobilul Chrysler se deplasa cu șaizeci. Ander își șterse sudoarea de pe frunte.

O lumină de un albastru-deschis strălucea în mașină. Stând în barcă, băiatul nu le zărea chipurile. Vedea doar două creștete, două sfere întunecate sprijinite de tetierele scaunelor. Și-o imaginea pe fată cu telefonul, trimițând un mesaj-text unui prieten în care îi spunea despre vacanța plănuită cu mama ei, intenționând să se vadă cu vecina al cărei chip era plin de pistrii sau să iasă cu acel băiat cu care își petrecea timpul, cel pe care Ander nu îl suporta.

O săptămână întreagă o privise citind pe plajă aceeași carte decolorată, *Bătrânul și marea*. O privise dând pagina cu mișcarea lentă a unei persoane extrem de plictisite. În acea toamnă, avea să fie în ultimul an de liceu. Știa că

se înscrisese la trei cursuri la care excela; odată, aflat pe un culoar dintr-un magazin alimentar, o ascultase printre cutiile de cereale vorbind cu tatăl ei despre asta. Știa cât de mult o îngrozea analiza matematică.

Ander nu mergea la școală. El o studia pe fată. Originarii îl obligaseră să o urmărească. Acum, devenise expert.

Îi plăceau nucile pecan și nopțile senine, în care putea să privească stelele. Avea o postură teribilă când stătea la masă, dar, când alerga, parcă zbura. Se pensa cu ajutorul unei pensete ornate cu bijuterii; în fiecare an, de Halloween, îmbrăca vechiul costum al Cleopatrei, moștenire de la mama ei. Își condimenta toate mâncărurile cu sos Tabasco¹; alerga un kilometru și jumătate în mai puțin de șase minute; cânta fără talent, dar cu pasiune, la chitara Gibson a bunicului ei. Își picta bulinuțe pe unghii și pe pereții dormitorului. Visa să părăsească localitatea în care trăia pentru un oraș mare precum Dallas sau Memphis, să cânte în cluburi obscure, în serile dedicate amatorilor. Își iubea mama cu o pasiune feroce și indestructibilă, pe care Ander o invidia și pe care se străduia să o înțeleagă. Iarna purta tricouri fără mâneci, la plajă se îmbrăca cu jachete, se temea de înălțimi și, cu toate acestea, adora montagne-russe-urile și nu dorea să se căsătorească niciodată. Nu plângea. Când râdea, închidea ochii.

Știa *totul* despre ea. Dacă ar fi fost o materie de studiu, ar fi trecut cu brio orice examen. O urmărise încă din ziua în care se născuse, douăzeci și nouă februarie. Toți Originarii o urmăriseră. O supraveghease înainte ca el sau ea să poată vorbi. Nu-și vorbiseră niciodată.

Ea era viața lui.

¹ Sos picant, făcut din ardei tabasco, sare și oțet (n.tr.)

Trebuia să o omoare.

Fata și mama ei lăsaseră geamurile în jos. Originarilor nu avea să le placă acest lucru. Era sigur că unul dintre unchii săi fusese însărcinat să le blocheze câtă vreme cele două jucau gin rummy, într-o cafenea cu un paravan de pânză albastră.

Însă, demult, Ander o văzuse pe mama fetei împingând un băț în regulatorul de tensiune al unei mașini a cărei baterie era moartă, pornindu-i din nou motorul. O zărise pe fată schimbând un cauciuc pe marginea drumului la o temperatură de treizeci și opt de grade, fără să transpire. Aceste femei știau cum să se descurce. „Un motiv în plus să o ucidă“, ar fi zis unchiul său, sfătuiu-l mereu să-și apere originea. Însă nimic din ce vedea la această fată nu-l înfricoșa pe băiat; totul îi sporea și mai mult fascinația.

Când trecură de a doua bornă kilometrică, își lăsară brațele bronzate să atârne pe portierele mașinii. Așa mamă, așa fiică – încheieturile li se răsuciră în același timp, ascultând la radio ceva ce Ander și-ar fi dorit să poată auzi.

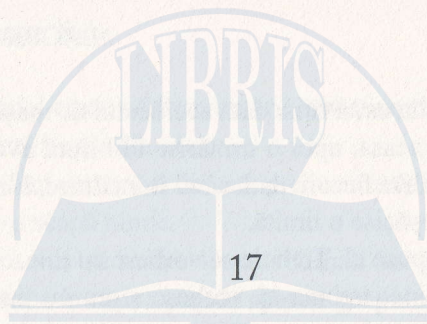
Se întreba cum ar fi mirosit sarea pe pielea ei. Ideea de a se afla atât de aproape de fată încât să-i respire în față îl arunca într-un val de plăcere amețitoare ce atingea apogeul, transformându-se în greață.

Un lucru era sigur: nu avea să fie niciodată a lui.

Îngenunche pe băncuță. Sub greutatea lui, barca se legănă, împrăștiind oglindirea lunii care răsărea. Apoi se zgudui puternic, semnalizând o tulburare undeva în apă.

Valul se forma.

Trebuia doar să privească. Familia îi spusese foarte clar acest lucru. Valul avea să lovească, iar mașina, inundată,



ATINGÂND SUPRAFĂȚA

Pe ușa de sub semnul de ieșire, pe un hol scurt și întunecat, băiatul o conduse pe Eureka spre o altă ușă. Nu își vorbeau. Mergeau aproape unul de celălalt. Era mai ușor decât se așteptase să îl țină de mână pe Ander – se potrivea într-a ei. Unele mâini se potrivesc, pur și simplu, cu altele. Asta o făcu să se gândească la mama ei.

Când el întinse mâna spre mânerul celei de-a doua uși, fata îl opri.

Îi arată banda roșie de pe ușă.

– Vei declanșa alarma.

– Cum crezi că am intrat? Ander dădu drumul ușii. Nu sună nicio alarmă. Nu ne va prinde nimeni.

– Ești destul de încrezător.

El își înceleşă maxilarul.

– Nu mă cunoști prea bine.

Ușa se deschise spre o peluză pe care Eureka nu o mai văzuse niciodată. Erau în fața unui lac circular. Dincolo de acesta se afla planetariul, cu un inel de ferestre din sticlă colorată puțin mai jos de cupolă. Aerul era cenușiu, static și

puțin rece. Mirosea a foc de lemne. Eureka se opri imediat după ieșire, la marginea unei borduri de ciment. Își plimbă vârful pantofului prin iarbă.

– Voiai să-mi vorbești? spuse ea.

Ander privi spre lacul acoperit cu mușchi, încadrat de stejari. Crengile se curbau în jos, spre pământ, ca degetele noduroase ale unor vrăjitoare. Mușchii portocalii atârnavă ca păianjenii care se legănavă pe pânzele verzi. Ca majoritatea apelor stătătoare din această parte a Louisianei, lacul abia se zărea din cauza vegetației care *plutea* pe mlaștină, a mușchilor, a frunzelor de nufăr și a florilor mov care îi acopereau suprafața. Știa exact cum ar fi mirosit fundul lacului – pătrunzător, fetid.

Ander se îndreptă spre apă. Nu îi făcu semn să-l urmeze, dar ea veni după el. Când ajunsese la marginea lacului, se opri.

– Ce caută astea aici?

Se ghemui în fața unui mănunchi de narcise albe de la marginea apei. Florile o făcură pe Eureka să se gândească la narcisele de un galben-deschis, care creșteau sub cutia poștală a vechii ei case din New Iberia în fiecare an, în preajma zilei ei de naștere.

– Narcisele sunt comune aici, spuse ea, deși era târziu pentru florile ca niște trompete să fie atât de proaspete și de robuste.

– Nu și acestea, spuse Ander. Sunt din specia *Narcissus*.

El își trecu un deget de-a lungul unei tulpini subțiri. O smulse din pământ și se ridică în picioare astfel încât fata să vadă floarea. Ea observă trompeta alb-gălbuie din mijloc. Diferența dintre petalele din afară, de culoare crem

era atât de vagă, că trebuia să te uiți atent ca să o vezi. În interiorul trompetei, stamina cu vârf negru tremură în briza neașteptată. Ander întinse floarea, ca și când i-ar fi dăruit-o. Își ridică mâna ca să o primească, amintindu-și de o altă narcisă galbenă – o altă *narcissus* – pe care o văzuse recent: în imaginea gravată a femeii care plângea, din cartea Dianei. Se gândi la un rând dintr-un pasaj tradus de madame Blavatsky, în care Selene îl găsi pe prinț în genunchi lângă râu, printre narcise.

În loc să-i ofere floarea, Ander zdrobi petalele în pumnul strâns și tremurând. Smulse tulpina și o aruncă la pământ.

– Ea a făcut asta.

Eureka făcu un pas înapoi.

– Cine?

O privi ca și când ar fi uitat că ea era acolo. Își relaxă maxilarul și își ridică și coborî umerii cu o melancolie resemnată.

– Nimeni. Hai să ne așezăm.

Ea îi arătă o bancă din apropiere, între doi stejari, unde probabil personalul muzeului venea să ia masa de prânz, în zilele în care nu era prea multă umiditate. Pelicani maro hoinăreau pe poteca șerpuită ce ducea spre lac, apa plină de mușchi alunecând de pe penele lor. Găturile lungi se curbau precum mânerurile unor umbrele. Când tinerii se apropiară, se împrăștiară.

Despre cine vorbea Ander? Ce era în neregulă cu florile care mărgineau lacul?

În clipa în care Ander trecu pe lângă bancă, Eureka îl întrebă:

– Nu voiai să ne așezăm?

– Există un loc mai bun.

Îi arătă un copac pe care ea nu-l observase până atunci. Crengile stejarilor din Louisiana erau extrem de contorsionate. Copacul din fața bisericii St. John era cel mai fotografiat copac din sud. Acest stejar din grădina pustie a muzeului era excepțional. Era un nod masiv cu crengi atât de răsucite, încât arătau precum cel mai complex loc de joacă pentru copii din lume.

Ander se strecură printr-o pătură de crengi late și curbate, încălecând una, aplecându-se pe sub alta, până când aproape că dispăru. Eureka își dădu seama că sub cupola de ramuri încălcite se afla o a doua bancă, secretă. Îl zări parțial pe băiat ajungând în dreptul acesteia cu agilitate, așezându-se și rezemându-și coatele de spătar.

Eureka încercă să urmeze același traseu. Începu bine, dar, după câțiva pași, se opri. Era mai greu decât părea. Părul i se încălci în ciotul unei crengi. Ramuri ascuțite îi împunseră brațele. Înaintă, dând la o parte mușchiul care îi venea în față. Mai avea de parcurs mai puțin de treizeci de centimetri înainte de a intra în poiană, când ajunse într-o fundătură. Nu știa cum să meargă înainte sau să se întoarcă.

Fruntea începu să-i transpire. „Găsește ieșirea din vizuină, fato.“ De ce se afla în această vizuină?

– Aici. Ander se întinse printre crengile încălcite. Pe aici.

Îl luă de mână pentru a doua oară în cinci minute. Strânsoarea lui fermă și caldă încă se potrivea cu a ei.

– Pășește aici. Îi arătă un petic de pământ acoperit cu frunze descompuse, dintre două crengi curbate. Pantoful ei se scufundă în solul umed și moale. Apoi strecoară-ți corpul pe aici.

– Merită?

– Da.